

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/144/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813211547
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7813211547.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Anny Slovinskej v spore žalobcu R. R., K.. XX. XX. XXXX, bytom P., S. XXXX, právne zastúpený JUDr. Františkom Hadušovským, advokátom so sídlom v Rožňave, Akademia Hronca 3, proti žalovaným 1/ F. U., K.. XX. XX. XXXX, bytom X., Z. XXX, 2/ K. U., K.. XX. XX. XXXX, bytom X., Z. XXX, obaja právne zastúpení JUDr. Pavlom Kontrom, advokátom so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá 21, o zaplatenie 4.513,14 eur, o odvolaniach žalobcu a žalovaného v 1. rade proti rozsudku č.k. 9C/12/2014-71 z 27.10.2015 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutej časti výroku rozsudku, ktorým súd zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi 780,73 eur a žalobu o zaplatenie 2383,01 eur zamietol a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Rožňava rozsudkom č.k. 9C/12/2014-71 z 27.10.2015 zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi 780,73 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobu o zaplatenie 2.383,01 eur zamietol, žalobu voči žalovanej v 2. rade zamietol, konanie o zaplatenie 1.350,- eur zastavil a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 4.513,14 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania od žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne z dôvodu, že požičal žalovanému v 1. rade sumu 15.000,- eur, ktoré finančné prostriedky si zadovážil prostredníctvom úveru z banky. Pred uzavretím zmluvy o úvere mu žalovaný v 1. rade povedal, že mu bude uhrádzať úverové splátky ním zaplatené a celý dlh vráti v plnom rozsahu spolu s poplatkami a úrokmi vyplývajúcimi z úveru v termíne dvoch mesiacov. Žalovaný v 1. rade zaplatil žalobcovi dve splátky úveru a následne platiť prestal, preto v pôvodne dohodnutej lehote dvoch mesiacov nezaplatil žalobcovi dlh a náklady úveru. Následne sa účastníci dohodli, že žalovaný v 1. rade zaplatí žalobcovi dlh aj s poplatkami a úrokmi z úveru na jar 2010 s tým, že konkrétny termín plnenia nebol dohodnutý. Žalovaný v 1. rade svoj dlh v časti 15.000,- eur splnil v splátkach do 5.9.2011, a to spoločne so žalovanou v 2. rade, o čom svedčí čestné prehlásenie žalovanej v 2. rade zo dňa 11.10.2010, ktoré žalobca považoval za prístupenie k záväzku. Žalobca ďalej uviedol, že dňa 5.9.2011 splatil úver voči peňažnému ústavu a následne vyzýval žalovaného na zaplatenie nákladov úveru v sume 2.906,- eur, ktorú sumu mu žalovaný v 1. rade neuhradil. 7.9.2013 písomne vyzval žalovaných v 1. a 2. rade na splnenie dlhu vo výške 4.513,14 eur, ktorú neuhradili.

Súd prvej inštancie zohľadnil aj stanovisko žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí so žalobou nesúhlasili. Žalovaný v 1. rade potvrdil, že si od žalobcu požičal sumu 15.000,- eur, ktorú sumu mu vrátil a nad jej rámec vrátil ešte sumu 1.350,- eur, na ktorú podľa názoru žalovaného v 1. rade žalobca nemal právny nárok, avšak žalovaný v 1. rade nepožaduje vrátenie tejto sumy. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že sa dohodli na úhrade nákladov vzniknutých v súvislosti s čerpaním úveru a povinnosti žalobcu voči banke ho nemôžu zaťažovať. Žalovaná v 2. rade poukázala na to, že čestné prehlásenie zo dňa 11.10.2010 nemožno považovať za prístupenie k záväzku, jedná sa iba o potvrdenie osvedčujúce úhradu časti

pohľadávky a prevzatie finančnej sumy veriteľom. Žalovaná v 2. rade preto vzniesla námietku svojej pasívnej vecnej legitímácie v spore a navrhla voči nej žalobu zamietnuť.

Súd prvej inštancie citoval ust. § 657 O.z. a § 51 O.z. a uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že účastníci konania v septembri 2009 uzavreli ústnu zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bolo požičanie 15.000,- Eur. Súčasne uzavreli aj ústnu zmluvu v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorej bola úhrada nákladov úveru žalovaným v 1. rade žalobcovi vzhľadom na to, že suma 15.000,- Eur pochádzala z úveru čerpaného žalobcom od peňažného ústavu na podnet žalovaného. Žalovaný v 1. rade vo svojej výpovedi na pojednávaní potvrdil, že on sám požiadal žalobcu, aby čerpal úver z peňažného ústavu za tým účelom, aby z tohto úveru jemu mohol žalobca poskytnúť finančné prostriedky. Žalovaný ďalej potvrdil, že prvotná dohoda medzi žalobcom a žalovaným bola taká, že celú požičanú sumu žalovaný uhradí žalobcovi do dvoch mesiacov s tým, že zaplatí žalobcovi ešte ďalších 1.000,- Eur, pretože si myslel, že táto suma stačí na úhradu úrokov a poplatkov, ktoré vznikli za obdobie dvoch mesiacov trvania úverového vzťahu medzi žalobcom a peňažným ústavom v súvislosti s čerpaním úveru. Z tohto vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalovaný uzavrel so žalobcom dohodu o úhrade nákladov úveru ako aj z toho, že žalovaný potom, ako žalobcovi zaplatil istinu úveru - sumu 15.000,- Eur, zaplatil mu ďalších 1.350,- Eur, ktoré nežiadal od žalobcu vrátiť, hoci v priebehu konania tvrdil, že na zaplatenie sumy 1.350,- Eur žalobca nemal právny nárok.

Prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaný v dohodnutom dvojmesačnom termíne požičanú sumu žalobcovi nevrátil, čo bolo dôvodom toho, že náklady úveru sa zvýšili a zvyšovali sa až do splatenia celého úveru žalobcom, až do 05. 09. 2011. Z prehľadu čerpania a splácania úveru ako aj z potvrdenia od peňažného ústavu o nákladoch úveru vyplýva, že náklady úveru činili 4.513,74 Eur, ktorá suma pozostávala z úrokov v sume 3.724,36 Eur, poplatku za správu úveru v sume 61,75 Eur, spracovateľského poplatku v sume 189,17 Eur, poplatku za predčasné splatenie úveru v sume 537,86 Eur. Istina úveru činila 15.000,- Eur.

Z odôvodnenia ďalej vyplýva, že žalovaný zaplatil žalobcovi okrem istiny úveru v sume 15.000,- Eur aj ďalších 1.350,- Eur, ohľadom ktorej sumy žalobca žalobu vzal späť a so späťvzatím žaloby žalovaný súhlasil, preto súd konanie o zaplatenie 1.350,- Eur v zmysle § 96 ods. 1, 2 O.s.p. zastavil. Po späťvzatí žaloby o sumu 1.350,- Eur, suma neuhradených nákladov úveru činí 3.163,74 Eur.

Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovanými ohľadom celého žalobcom uplatneného nároku, súd prvej inštancie skúmal dôvodnosť tejto námietky. Žaloba bola podaná dňa 07. 11. 2013 na súde. V danom prípade nárok uplatnený žalobcom súd právne kvalifikoval ako právo na plnenie zo zmluvy - dohody uzavretej medzi účastníkmi konania a preto pre daný prípad bolo potrebné vychádzať z trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka.

Súd prvej inštancie citoval ust. § 100 ods. 1, 2 a § 101 O.z. spolu s § 103 a 112 O.z. Dôvodil, že žalovaná suma pozostáva z úrokov a poplatkov, ktoré boli súčasťou jednotlivých mesačných splátok úveru, ktoré sa stali zročnými mesačne, preto premlčanie jednotlivých splátok nákladov úveru vo forme úrokov a poplatkov bolo potrebné posúdiť podľa ust. § 103 Obč. zák. Žaloba bola podaná na súde dňa 7.11.2013, čím podľa názoru súdu prvej inštancie došlo k zastaveniu plynutia premlčacej lehoty. V danom prípade premlčacia lehota zaplatených splátok úrokov a poplatkov je trojročná a začala plynúť odo dňa nasledujúceho po zaplatení každej mesačnej splátky úveru žalobcom a uplynula po troch rokoch od zaplatenia danej splátky. Jednotlivé mesačné splátky úrokov a poplatkov zaplatené pred 7.11.2010 sú preto podľa súdu prvej inštancie premlčané. Námietka premlčania vznesená zo strany žalovaných je teda podľa súdu prvej inštancie čiastočne dôvodná do výšky 2.383,01 eur, ktorá suma pozostáva zo sumy 189,17 eur zaplatenej dňa 23.9.2009 z titulu spracovateľského poplatku za čerpanie úveru, sumy 2.164,98 eur zaplatenej z titulu úrokov z úveru za obdobie od 23.9.2009 do 7.11.2010 a sumy 28,86 eur zaplatenej z titulu poplatku za správu úveru za obdobie od 23.9.2009 do 7.11.2010. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi sumu 780,73 eur, pretože dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok v časti 2.383,01 eur je premlčaný.

Žalobu vo vzťahu k žalovanej v 2. rade z dôvodu nedostatku jej pasívnej legitímácie v konaní zamietol, nakoľko dospel k záveru, že z čestného prehlásenia zo dňa 11.10.2010 nevyplýva, že by žalovaná v 2. rade uzavrela so žalobcom písomnú dohodu, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, preto súd toto čestné vyhlásenie žalovanej nepovažoval za pristúpenie k záväzku v zmysle § 533 O.z.

O trovách konania súd prvej inštancie vyslovil, že rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p.

2.Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobca a žalovaný v 1. rade v zákonom stanovenej lehote.

3. Žalobca podal podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolanie v časti, v ktorej bola žaloba o zaplatenie 2.383,01 eur zamietnutá. Poukázal na to, že mu nie je zrejmé, prečo súd uvádza v odôvodnení rozsudku, že žaloba bola podaná z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, keďže v žalobnom návrhu táto skutočnosť nie je uvedená. Dôvodil, že od začiatku bola žalovanému známa skutočnosť, že žalobca nemá vlastné finančné prostriedky a že si bude musieť zobrať úver v banke, s čím vznikajú poplatky a úroky za požičané finančné prostriedky. Uvedeného si bol žalovaný v 1. rade vedomý a dokonca žalobcovi našiel banku, ktorá mu tento úver poskytla. Žalobcovi teda bola známa celková výška zaplatených úrokov a poplatkov až po zaplatení celkového úveru, preto toto právo nemôže byť premlčané. Žalobca vyjadril názor, že podrobnosti celého úveru nemožno považovať za plnenie v splátkach, nakoľko medzi účastníkmi nebol dohodnutý splátkový kalendár, ani termín vrátenia úveru a finančné prostriedky boli v celom rozsahu vrátené žalobcovi 25.8.2011. Žalovaný plnil nie v splátkach, ale po častiach, ktorých výška a čas neboli vopred dohodnuté. Podľa názoru žalobcu premlčacia lehota začala plynúť dňom 25.8.2011, kedy žalovaný zaplatil istinu úveru. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok zrušil, resp. rozsudok zmenil tak, aby uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.163,74 eur a nahradiť trovy konania.

4. Žalovaný v 1. rade podal odvolanie voči výroku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej ho súd zaviazal zaplatiť žalobcovi 780,73 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že nárok žalobcu spočívajúci v úhrade zaplatených nákladov úveru súd právne kvalifikoval ako plnenie zo zmluvy, avšak žalobca tento nárok právne kvalifikoval ako plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia a žalovaný v 1. rade je toho názoru, že súd je právnu kvalifikáciu žalobcom uplatneného nároku viazaný. Zároveň poukázal na to, že súd nijako neodôvodnil a nevysporiadal sa s posúdením nároku žalobcom v zmysle jeho kvalifikácie, najmä nevysvetlil prečo z neho nevychádzal a prečo nárok kvalifikoval odlišne, čo podľa názoru žalovaného v 1. rade činí napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným. V nadväznosti na uvedené žalovaný v 1. rade uviedol, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej, resp. trojročnej objektívnej lehote a nie v trojročnej premlčacej lehote, ktorú aplikoval súd prvej inštancie a preto s poukazom na úhradu poslednej splátky dňa 15.10.2011 a skutočnosť, že k podaniu žaloby došlo dňa 7.11.2013 je podľa názoru žalovaného v 1. rade nárok žalobcu v celom rozsahu premlčaný. Žalobca ďalej vyjadril názor, že sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal aj so splatnosťou dlhu, keď splatnosť jednotlivých splátok posudzoval po zaplatení každej mesačnej splátky úveru, napriek tomu, že účastníci zhodne uviedli, že splatnosť dlhu bola dohodnutá v lehote dvoch mesiacov odo dňa poskytnutia pôžičky. Žalobca ďalej vo svojej výpovedi uvádzal, že potom, ako v uvedenej lehote žalovaný v 1. rade záväzok nesplnil, bol dohodnutý nový termín splatnosti do jari nasledujúceho roku, čo korešponduje s vyjadrením žalovaného v 1. rade na pojednávaní 9.10.2015, ktorý uvádzal, že pri osobnom stretnutí sa dohodli, že do marca alebo apríla 2010 zaplatí istinu úveru + 1.000,- eur. Preto podľa názoru žalovaného v 1. rade za posledný deň splatnosti pôžičky je potrebné považovať 21.6.2010. Zároveň žalovaný v 1. rade opakovane poukázal na obranu uplatnenú vo vyjadrení k návrhu zo dňa 4.2.2014, teda že záväzky zo zmluvy uzavretej medzi žalobcom a bankou nemôžu žalovaných zaťažovať. Zároveň zotrval na obrane spočívajúcej v konštatovaní, že nárok žalobcu možno považovať za akési úroky z úveru, no na týchto sa účastníci nedohodli, teda na ich zaplatenie právny nárok nemá. Na základe uvedeného žalovaný v 1. rade navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi sumu 780,73 eur zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému v 1. rade prizná náhradu trov odvolacieho konania.

5. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný v 1. rade vyjadril písomne tak, že považuje žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú a odkázal na obsah odvolania, ktoré podal voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalobcu považoval žalovaný v 1. rade za nedôvodné a opätovne upozornil na fakt, že žalobca aj v odvolaní uvádza lehotu splatnosti, v ktorej mal byť dlh vrátený: „v termíne dvoch mesiacov spolu s poplatkami a úrokmi z úveru“. Táto lehota je preto z pohľadu žalovaného v 1. rade rozhodujúca na posúdenie vznesenej námietky premlčania.

6. Pretože odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej bola žaloba voči žalovanej v 2. rade zamietnutá, a v časti, v ktorej konanie o zaplatenie 1.350,- eur bolo zastavené, v týchto častiach rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť a nebolo predmetom

odvolacieho prieskumu. Žalobca odvolaním napadol iba výrok, ktorým v časti, v ktorej bola žaloba o zaplatenie 2.383,01 eur zamietnutá, a žalovaný v 1. rade napadol odvolaním výrok v časti, v ktorej bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 780,73 eur, predmetom preskúmania bolo preto rozhodnutie iba v tejto časti(t.j. iba konanie o zaplatenie 3.163,74 eur).

7.Žalobca a žalovaný podávali odvolanie v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016) a odvolací súd vec prejednával a rozhodoval v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (účinného od 1.7.2016)

8.Podľa ust. § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9.Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu a žalovaného uvedenými v odvolaniach) a § 379 CSP , spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie účastníkov je dôvodné .

10.Žalobca aj žalovaný podané odvolanie odôvodnili tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., účinného v čase podania odvolania (účinného do 30.6.2016), ktorý dôvod zodpovedá dôvodu upravenému v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (účinného od 1.7.2016) .

11.K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods.1 písm. h) CSP (ust. § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12.Súd prvej inštancie v danom prípade skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy avšak v časti z nich nevyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

13.Ako prvé odvolací súd uvádza, že nemožno akceptovať názor žalovaného, že súd je viazaný právnou kvalifikáciou uvedenou žalobcom v žalobnom návrhu, a teda aj v tomto prípade súd prvej inštancie správne postupoval pokiaľ skúmal, či skutkové okolnosti uvedené v žalobe, od ktorých odvíja svoj nárok žalobca, je možné podriaadiť pod konkrétne ustanovenia niektorej právnej normy. Správne v tomto prípade súd prvej inštancie uzavrel, že medzi účastníkmi konania došlo k ústnemu uzatvoreniu zmluvy o pôžičke tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, najmä výsluchu účastníkov konania, preto táto skutočnosť medzi účastníkmi spornou nebola. Z tohto dôvodu nebolo možné nárok žalobcu posudzovať ako nárok vyplývajúci z titulu bezdôvodného obohatenia, ale správne súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka vzťahujúce sa na zmluvu o pôžičke a v nadväznosti na uvedené dospel aj k správne záveru o uzatvorení ďalšej nepomenovanej zmluvy.

14.Za nedôvodnú preto odvolací súd považoval aj nadväzujúcu námietku žalovaného týkajúcu sa dĺžky premlčacej lehoty, keď žalovaný v 1. rade považoval za potrebné aplikovať premlčaciu lehotu v zmysle ust. § 107 Obč. zák. (dvojiročnú subjektívnu v spojení s trojiročnou objektívnu). S poukazom na vyššie uvedenú právnú kvalifikáciu uplatneného nároku (keďže súd prvej inštancie správne nárok uplatnený žalobcom v tomto konaní nepovažoval za bezdôvodné obohatenie), neprichádza do úvahy ani aplikácia ust. § 107 vo vzťahu k premlčacej lehote, ale správne súd prvej inštancie aplikoval ust. § 101 O.z.

15.Za dôvodnú však odvolací súd považoval námietku vznesenú zo strany žalobcu aj žalovaného v 1. rade, v zmysle ktorej súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal so splatnosťou dlhu, keď splatnosť

jednotlivých splátok úveru voči banke považoval za začiatok plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k jednotlivým splátkam nákladov úveru vo forme úroku a poplatkov.

16.Odvolací súd v prvom rade uvádza, že v zmysle ust. § 101 O.z. premlčacia doba, ktorá je trojročná, plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz s tým, že právo môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že začiatok plynutia premlčacej lehoty je viazaný na splatnosť dlhu žalovaného voči žalobcovi, avšak následne urobil nesprávny záver o tom, že premlčanie jednotlivých splátok - nákladov úveru vo forme úroku a poplatkov treba posúdiť podľa ust. § 103 O.z.

17.Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo a nevyplýva to ani z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, že by plnenie žalovaného v 1. rade vyplývajúce z ústne uzatvorených dohôd medzi účastníkmi konania bolo dojednané v splátkach, pričom iba v takomto prípade, teda ak by plnenie dohodnuté medzi účastníkmi konania, t.j. medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade bolo dojednané v splátkach, bolo by možné aplikovať ust. § 103 Obč. zák., v zmysle ktorého by začínala plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Už vôbec z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by splátky dojednané medzi účastníkmi konania, resp. ich splatnosť a výška boli totožné so splátkami, aké boli dojednané medzi žalobcom a bankou, preto za nesprávny považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie o premlčaní jednotlivých splátok, resp. čiastok zodpovedajúcich nákladom za predmetný úver. Keďže súd prvej inštancie správne v danom prípade nárok uplatnený žalobcom právne kvalifikoval ako právo na plnenie zo zmluvy - dohody uzavretej medzi účastníkmi konania a správne aplikoval trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 101 O.z., bolo potrebné, aby sa dôsledne zaoberal aj skúmaním lehoty splatnosti dlhu žalovaného voči žalobcovi v zmysle uvedenej zmluvy - ústnej dohody uzavretej medzi účastníkmi konania a na základe takejto medzi účastníkmi dohodnutej splatnosti potom stanovil začiatok plynutia premlčacej lehoty. Až následne by bolo možné vyvodiť závery týkajúce sa toho, či došlo alebo nedošlo k márnemu uplynutiu premlčacej lehoty, resp. či žaloba bola podaná včas alebo nie.

18.Nie je možné stotožniť splatnosť jednotlivých splátok úveru ako zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a bankou (treťou osobou) so splatnosťou dlhu žalovaného v 1. rade voči žalobcovi bez toho, aby to nevyplývalo z dohody uzatvorenej medzi účastníkmi konania. Bez skúmania a vysporiadania sa s touto otázkou sa javí záver súdu prvej inštancie o čiastočnej dôvodnosti a čiastočnej nedôvodnosti námietky premlčania vznesenej zo strany žalovaného v 1. rade ako predčasná.

19.Na základe uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie ani zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti a preto v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

20.Po zrušení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie opakovane posúdiť okolnosti relevantné pre rozhodnutie o vznesenej námietke premlčania v zmysle vyššie uvedených úvah, pričom bude potrebné sa vysporiadať aj s námietkou žalobcu uvedenou v odvolaní (že výška zaplatených úrokov a poplatkov mu bola známa až po zaplatení celkového úveru) ako aj s námietkou žalovaného v 1. rade (o dojednanej splatnosti pôžičky ku dňu 21.6.2010) a následne opakovane vo veci rozhodnúť, svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby rozsudok bol v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP.

21.V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách konania odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).22.Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).